

આંખો ખરેખર ઊઘડી

એ તો જો અનુભવવું પણ હોય ને મિત્રો, તો ઘણી બધી સમજણની જરૂર પડે. કહેવા માટે તો આપણી આંખો સદાયને માટે ઊઘડેલીજ હોય છે પણ ખુલ્લી હોવા છતાંય એ તો અંધકારમાંજ જીવતી હોય છે.

જાણતો હતો છતાંયે અજાણતાની જેમ ફરી રહેતો. પરિસ્થિતીઓના વશમાં નહી પણ એક આદતને કારણે દરેક મંદિર, દેરાસર અને હવેલીઓના બારણે હું પણ પહોંચી જતો. ખબર નહી પણ એક અનેરો આનંદ તો આવી રહેતો, કારણ એ પ્રકૃતિ, નિસર્ગ અને પ્રભુના ખોળામાં પછી તો મારે મારા શબ્દોને પણ પૂર્ણ વિરામ જે મુકવો હતો.

પણ વાત ખરેખર અહીંજ પૂરી થતી નથી. કારણ જન્મતાં વેતજ કોઈ નામ, સરનામું, ધર્મ, જાતી, કુળ આપણે સાથે લેતા નહોતા આવ્યા. આ તો આપણા જેવાજ મનુષ્યોએ દોરેલા ચિત્રોમાં આપણે પણ રંગ પુરાવતા થઈ ગયા. અને પછી યોગાનુયોગ આવનારા એ દરેક ડગલામાં આપણે પણ શામિલ થતા ગયા. નાનપણમાં શેરીઓ અને નિશાળના મિત્રો, કોલેજમાં ભણતા આપણા મસ્તીખોરો, આપણા પડોશીઓ, નોકરી કરતા આપણા સહાધ્યાઈઓ, સગા વહાલો, સ્નેહી સ્વજનો અને એવા અનેક શુભ ચિંતકોની સાથે રહીને ધર્મ, જાતી અને સંસ્કૃતિને ખરી રીતે ઓળખવાની જગ્યાએ એની ઝલાની કરતા થઈ ગયા.

બે-ચાર સ્વાર્થની માગણીઓમાં પ્રભુના દરેક બારણે બારણા ગોતવા લાગ્યા. અને અધૂરામાં પૂરું વ્યવહાર ચોખ્ખો રાખવા, એણેજ નિર્માણ કરેલી આ સૃષ્ટિના ફળ, ફૂલ, પાણી, ચોખા ઈત્યાદી સામગ્રીઓ એનાજ ચરણે ધરતા થઈ ગયા.

પણ આ બધાય અખતરામાં આપણા કર્મોનો હિસાબ ક્યાં છુપાવીને બેસી ગયા? કરુણા અને ભક્તિની સીમામાં રહેવા કરતા, આંખો બીજે ક્યાં અંજાઈને બેસાડી ગયા? કસોટીઓ તો પ્રભુએ અનુભવના જ્ઞાનને પ્રકાશિત કરવા આપણા બધાના સમક્ષ મુકેલીજ છે, તો પછી એનાથી દૂર દોટ મૂકી ક્યાં સંતાઈને બેસી ગયા?

જે સત્ય, સનાતન, નિર્વિકાર, અમર, સમગ્ર સૃષ્ટિના નિર્માતા અને સંચાલક એવા પ્રભુને પ્રત્યક્ષ રૂપે જોવાનો કે એમણે અનુભાવાનાનો આપણને લહાવો તો નથી મળ્યો પણ કદાચ એમની ભક્તિ, અને સેવા રૂપી દીવડાઓમાં આપણે એણે ઝળહળતો તો નક્કીજ જોઈ શકશું.

ફક્ત તીર્થ યાત્રાના નામ પર, ત્યાં પ્રવાસ ખેળવા કરતા, નકરી ઉજાણીજ કરી આવવા કરતા, એના મહત્વને તો સમજી લઈએ. બધુજ મેળવી લેવાના આસથી દરેક દેવી દેવતાઓ, મંદિરો, દેરાસરો, હવેલીઓ, દર્ગાઓ, ગુરુદ્વારાઓ, ચર્યો અને એવા અનેક પ્રભુના ઘરે ઘરે જવા કરતા, કોઈ એકજ સનાતન અને સત્ય એવા રસ્તા પર ચાલી નીકળો અને જુવો, ખરેખર આપણને એ દિવ્ય પ્રકાશ ની અનુભૂતિ જરૂર થશે. કારણ છેવટે તો આ બધીજ જ્ઞાનગંગાઓ તો, આત્મીય રૂપી સમુદ્રનેજ મળે છે. તો કોઈ એકજ રસ્તો અપનાવો, કારણ છેવટે આપણે બધાએ એ સમુદ્રમાંજ તો ઓગળી જવું છે.

“એ સત્ય રૂપી પ્રકાશ નો પડઘો પડી,
અંદર વસેલી નવચેતના ને એણે ઝંઝેડી,
સમગ્ર ભ્રમ અને શંકાઓને દૂર કરી,
આજે મારી આંખો ખરેખર ઊઘડી”